

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupená JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Blanická 917/19, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 471/1, 118 11 Praha 1 - Malá Strana, o žalobě proti nečinnosti žalovaného, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 386/2011, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 13. 3. 2013, jež byl součástí kasační stížnosti, předloženým Nejvyššímu správnímu soudu Městským soudem v Praze (dále jen „městský soud“) dne 15. 3. 2013, se žalobkyně (dále jen „navrhovatelka“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí o žalobě ze dne 22. 12. 2011 ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 A 386/2011. Svůj návrh odůvodnila požadavkem, aby městský soud učinil do konce února 2013 úkon, který směřuje k rozhodnutí ve věci; požaduje, aby soud buďto její žalobu odmítl anebo aby nařídil jednání ve věci a to nejpozději do 10. 3. 2013.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka se žalobou proti nečinnosti žalovaného (alternativně proti připsu žalovaného ze dne 7. 12. 2011, č. j. MK 63492/2011 OVVK) ze dne 22. 12. 2011, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá uložení lhůty žalovanému pro poskytnutí informace. Městský soud po obdržení žaloby přípisem ze dne 11. 1. 2012 zaslal žalovanému informaci o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, zaslal mu stejnopis žaloby a vyzval jej, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 14. 2. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté přípisem ze dne 15. 2. 2012

poučil navrhovatelku o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, a současně jí (resp. její zástupkyni, JUDr. Janě Kašpárkové) zaslal vyjádření žalovaného k žalobě. Přípisem ze dne 2. 3. 2012 (elektronicky nepodepsaným) zaslala žalobkyně repliku k vyjádření žalovaného a namítla nedodržení principu „zákonného soudce“. Usnesením ze dne 1. 3. 2013 č. j. 6 A 386/2011 - 44 rozhodl městský soud o tom, že žalobkyni nepřiznává osvobození od soudních poplatků a vyzval ji, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení usnesení uhradila soudní poplatek za žalobu. Proti tomuto usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudního poplatku podala žalobkyně kasační stížnost současně s návrhem na určení lhůty podle § 174 a zákona o soudech a soudcích.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněné pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání

zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky se jedná o věc, která spadá podle § 56 s. ř. s. do přednostního režimu vyřizování.

Nejvyšší správní soud však vzal v úvahu, že se městský soud již začal věcí zabývat, vyzval stěžovatelku k úhradě soudních poplatků, aby mohl následně poté o věci rozhodnout. Stěžovatelka však podala kasační stížnost proti usnesení soudu o neosvobození od soudního poplatku; nastal tak stav, kdy městský soud musí ustát v procesních úkonech, vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o stěžovatelčině kasační stížnosti a poté bude pokračovat v řízení o její žalobě. Stěžovatelka tak nyní sama „zablokovala“ postup městského soudu. V takové fázi proto ani Nejvyšší správní soud nemůže určit městskému soudu lhůtu k rozhodnutí ve věci samé. Městský soud tedy rozhodne o stěžovatelčině žalobě poté, co rozhodne Nejvyšší správní soud o stěžovatelčině kasační stížnosti, tedy poté, co se objasní rozsah platební povinnosti stěžovatelky k úhradě soudního poplatku. Tuto otázku je totiž třeba vyjasnit před tím, než městský soud rozhodne o žalobě.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatelky podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu